

RAGADOZÓ MADARAINK VÉDELME

Ragadozómadár- védelem

A Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület (MME) és a magyar nemzeti-park-igazgatóságok már évtizedek óta küzdenek a ragadozó madarak védelméért. A veszélyeztetett fészkek őrzésének, a kihelyezett műfeszkeknek és a sok egyéb védelmi intézkedésnek több száz fióka köszönheti az életét, így a magyar ragadozómadár-védelem jelentősen hozzájárult világhírű sas-, sólyom- és vércseállományunk fennmaradásához. A védelmi munkák mellett az állományok pontos felmérésével, a fiókák gyűrzésével, vagy akár a közelmúltban európai uniós támogatással folyó rádiós támoatással nyomonkövetéssel, a magyar szakemberek sok adattal járulnak hozzá a ragadozó madarak tudományos szempontú megismeréséhez is.

Madárgyilkos elektromos oszlopok, méregkeverő emberek

A sok természetvédelmi munka ellenére még mindig nagy számban pusztulnak féltett ragadozó madaraink. Az egyik legfontosabb probléma az elektromos oszlopokon elszennvedett áramütés, amely az MME által szervezett országos felmérések eredményei szerint, évente több tízezer védett ragadozó halálát okozza. A közelmúltban sajnálatos módon az illegális mérgezések okozta kár is sokszorosára nőtt: a sok száz védett madár között több mint 100 sas is áldozatul esett az értelmetlen pusztításnak!

Legyen Ön is madármegfigyelő!

Keresse honlapunkon a Monitoring Központ oldalait, és csatlakozzon valamelyik madármegfigyelő, természetvédelmi adatgyűjtő programunkhoz!

AZ MME

„A madárbarát Magyarországért!”

Csatlakozzon hozzánk!

Magyar Madártani
és Természetvédelmi Egyesület

Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület

1121 Budapest, Költő u. 21.
e-mail: mme@mme.hu
telefon: 06 1 275 6247
www.mme.hu

Hazánk madárvédelmét támogathatja adományával és adójának 1%-ával!

Bankszámlaszámunk: 11712004-20011215
Adószámunk: 19001243-2-43

www.mme.hu

Fotók: Kovács András, Máté Bence, Orbán Zoltán,
Tihanyi György, ifj. Vasuta Gábor, Viszló Levente

Parlagi sas, a puszták csúcsragadozója

Kétméteres szárnyfesztávolságával az egyik legnagyobb termetű sas fajunk, amelyből mindössze 80-90 pár költ hazánkban. Korábban csak a hegységek eldugott erdeiben fészkeltek, azonban az elmúlt évtizedekben a lassan növekvő állomány a nyílt mezőgazdasági területekre költözött. Ebben az új, zavartabb környezetben sok költés meghiúsul és siker esetén is általában mindössze egy-két fiókat repítenek a párok. A fiatal parlagi sasok az ivarérettség eléréséig, több évig kóborolnak, csak ezt követően alapítanak maguk is családot, és akár 30 évig is élhetnek.

Sasok, sólymok és a többiek

Hazánkban 35 ragadozómadár-faj fordul elő, amelyből 19 faj rendszeresen fészkel is nálunk. A városokból kimozdulva leggyakrabban egerészölyvekkel, barna rétihéjakkal vagy vörös vércsékkel találkozhatunk, de kis szerencsével és gyakorlattal akár ritkább fajokat, sasokat és sólymokat is megfigyelhetünk. Legféltebb ragadozó madaraink a keleti sztyeppek jellemző fajai, amelyek tőlünk nyugatra már nem is nagyon fordulnak elő, így európai uniós állományaik megőrzése elsősorban magyar feladat.

Kék vércse, a varjak társberlője

A kék vércse, egyik legkisebb és legszínesebb ragadozó madarunk, a nyílt füves puszták lakója. A vetési varjak fészektelepein érzi legjobban magát, ahol a varjak elhagyott fészkeiben költ. A varjak, és ezzel párhuzamosan a kék vércsék állománya azonban drasztikusan csökkent az elmúlt évtizedekben. A nemrég még kétezer párra becsült magyar kékvércse-költőállomány mára alig 800 párra zsugorodott, így a három legritkább ragadozó madarunk közül talán a kék vércse van a legaggasztóbb helyzetben. A védelmi intézkedéseket az is nehezíti, hogy a nagyrészt rovarokat fogyasztó madarak a telet Afrikában töltik, és a hosszú vonulás közben sok veszély leselkedik rájuk.

Kerecsensólyom, az igazi turulmadár

Az ősi magyar hitvilág totem madarának állománya világszerte csökken, kivéve a Kárpát-medencét, ahol a védelem hatására számuk megdőbbszörözött. A nálunk költő mintegy 180 páros állomány jelentős része már a madarászok által kihelyezett mesterséges fészkekben költ. Ez az alkalmazkodóképesség azért különösen fontos, mert a sólymfélék nem építenek fészket, más fajok, elsősorban a varjak fészkeiket foglalják el. Ezek állománya azonban az elmúlt évtizedekben csökkent, így a kerecsenek számának gyarapodásához tovább kell folytatni a költőládák kihelyezését.

